

Arrest

nr. 114 477 van 27 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 29 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Op 16 januari 1992 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw K.A. te Albanië.

Op 14 oktober 1997 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 26 maart 1998 deed verzoeker afstand van zijn lopende asielaanvraag.

Op 31 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote.

Op 25 februari 2013 werd een onderzoek naar schijnhuwelijk geopend.

Op 30 mei 2013 verleende het parket van de procureur des Konings te Brugge een negatief advies inzake dit afgesloten huwelijk.

Op 29 juli 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoekers echtgenote, met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 29 juli 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend door verzoeker, te weigeren, met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft op datum van 31.01.2013 een verklaring tot inschrijving gedaan als echtgenoot van mevrouw K. (meisjesnaam: K.), Aouora (NN: RR xxx)

Het verblijfsrecht van de echtgenote in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd ingetrokken gezien zij niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 voldoet (zie aparte beslissing voor mevrouw K. Aouora- bijlage 21 dd.29/07/2013).

Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van diezelfde wet, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van betrokkene kan bijgevolg dan ook niet toegestaan worden. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

De Raad stelt vast dat ten aanzien van verzoeker een zogenaamde ‘volgbeslissing’ genomen werd, aangezien verweerder verwijst naar de intrekking van het verblijf van 29 juli 2013 in hoofde van zijn echtgenote. Verweerder stelt dat de echtgenote, in functie van wie de aanvraag van verzoeker werd ingediend, zelf geen verblijf meer heeft in België. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat het eerste middel dat verzoeker ontwikkelt, gericht is tegen de intrekkingbeslissing van zijn echtgenote d.d. 29 juli 2013 en niet slaat op de bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat aan de bestreden beslissing een bevel werd gekoppeld. Verzoeker stelt dat het enige wat de bestreden beslissing motiveert, gekoppeld is aan de beslissing tot intrekking van zijn echtgenote, terwijl een bevel een eigen wettelijke basis vereist en een eigen motivering ter ondersteuning van het bevel. Voorts wijst verzoeker op artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit dat

uitdrukkelijk stelt dat de beslissing “desgevallend” een bevel bevat. Verzoeker meent dat hieruit volgt dat een weigeringsbeslissing zonder bevel eveneens een mogelijkheid is, hetgeen volgens hem in de praktijk ook een courant gebruik is ter vrijwaring van de familie/gezinsbelangen, rekening houdend met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker besluit dat het niet aan de Raad toekomt om te gaan gissen wat de wettelijke en feitelijke grondslag zou zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan de bestreden weigeringsbeslissing. Verzoeker is van oordeel dat de vernietiging van de integrale weigeringsbeslissing zich om deze reden opdringt.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 54, § 4 van het vreemdelingenbesluit.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen kan, zoals verzoeker aanvoert, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf wordt geweigerd, beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerders opmerking in de nota dat er geen enkele beoordelingsmarge zou bestaan in hoofde van het bestuur kan dan ook niet worden gevolgd.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit: *“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”*

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: *“Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg*

en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen stelt dat hij conform artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en aldus niet over een keuzemogelijkheid beschikt, dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel geen enkele verwijzing omvat naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, zodat het antwoord van verweerder niets meer is dan een *a posteriori* motivering, welk het gebrek aan motivering in de bevelscomponent niet vermag recht te trekken.

Waar verweerder aanvoert in zijn nota met betrekking tot het tweede middel dat "*het eerste middel onontvankelijk is daar het opgeworpen middel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing*", kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker in zijn tweede middel wel degelijk pertinente argumenten naar voor heeft gebracht met betrekking tot een aspect van de bestreden beslissing, met name de bevelscomponent ervan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel van verzoeker is gegrond.

Hoewel de beslissing twee componenten lijkt te bevatten, enerzijds "een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten", betreft het echter een beslissing die één en ondeelbaar is (naar analogie: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), derwijze dat het niet mogelijk is om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 29 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU